

PRORECTOR
ACADEMIAE VITEMBERGENSIS,
IO. GOTHOFREDVS
BERGERVS, D.

Potentiff. Polon. Regis et Electoris
Saxon. Archiater, Colleg. Medic.

Prof. Publ. Primarius et
Senior,

CIVIBVS ACADEMICIS
S. P. D.

Uotiescunque mihi in mentem venit Ambrosii, venit autem saepissime, toties recordari soleo HANNEKENII nostratis, qui propter merita, quae in rem sacram extant, cum Ambrosio adaequandus est, ad quem doctrinae ratione, et vitae instituto vix quisquam propius accessit. Alter doctrina salutari erudiit Insubriam, alter praeceptis coelestibus instituit Hessianam, et laudes ibi cumulas, demum in Saxoniam intulit, ac plena omnium rerum maturitate feliciter complevit. Alter cum arduas praefulis partes susciperet, difficultatem muneris et magnitudinem excusavit, qui aegre tandem adductus, voluntati obtestantium cessit. Alter magistri exemplum secutus, ita se comparavit, ut neque dignitates prensaret, et antistitis quoque provinciam deprecaretur, nisi aliter Dei voluntas, et moderatoris maximi imperium ferret. Vterque enim in studiis artium, atque in liberalibus disciplinis aetatem consumere maluit, quam attingere rempublicam, religione mysteriorum constitutam divinitus et consecratam. Ab utroque tamen metus, qui in vicio ponitur, et ignavos odii laboris deterret, longissime absuit, praesertim cum admoniti, quanto esse usui possent, non quid animo liberet, facerent, sed sponte Deo volenti ac iubenti obsequerentur. Ita evenit, ut in fide et officio erga Deum, constanter permanerent, errores arguerent, et fraudes caverent, hostesque veritatis quanta possent contentione arcerent, et calamitates ac miserias omnes laeti libentesque perferrent. Singulare Antistitis Insubrici exemplum est, et dignum, quod posteritatis memoriae tradatur, quando is pro veritate sacrorum non dubitavit vitam offer-

re in

re in discrimen, nec pertimuit Augusti Caesaris Valentiniani iunioris offensam. Nunquam illi mansuetudo defuit, nunquam Caesarem Aug. contempnit, sed eum ita amavit, et coluit, ut nunquam a Dei obedientia recesserit, et contra Iustinae Aug. minas molitionesque animum divina ope firmaverit, coetumque pium e periculo salutis aeternae ereptum, ab impura, et latius serpente Ariani gregis contagione vindicavit. In Theodosio praecipitatas ulciscendi rationes reprehendit, quod summa acerbitate in Cives Antiochenos animadvertisset. In quo nihil fecit praeter officium, et Christianae mansuetudinis commouit Imperatorem. Idem HANNEKENIO ingenium contigit, mite quidem, et ad ignoscendum facile ac promptum adeo, ut inimicis rependeret pro iniuria beneficium, pro damno utilitatem. Poenas asperiores temperari cupiebat, et gravissima rerum capita acri diligentique cogitatione percurabat: in iudicio cautus erat, et perpetuam animi acquitatem servabat. Sed in religionis argumento ne latum quidem unguem de recta revelatae veritatis via descendeat, atque in hac re etiam ad Ambrosii imitationem se conferebat, ad eiusque in doctrina et vita exemplum sese effungebat, neque auctoritate Principum, ut secus faceret, movebatur: errorum integumenta, probitatis simulacra aperiebat, ac vitanda suadebat: tum addebat, latebras animorum Deo perspectas, qui simulatae virtutis vindex sit, neque humana calliditate unquam se deludi patiatur. Taurus, et tanto Antistiti exaequandus Vit A. c10 10C XXXVII. Non. Iun. Marpurgi Hessorum editus in lucem est, patre quidem summe reverendo D. MENONE HANNEKENIO, Doctore Theologo et LL. Or. in celebri ad Lanum Academia Professore publico celeberrimo, ex Butiadia Oldenburgica Frisiae Or. finitima oriundo: Matre IUSTINA ELEONORA, castissimi sexus ornamento, et filia divi Balthazaris Menzeri senioris, de quo si digne velim, magnis voluminibus loqui necesse habeam, cuius sane laudes in ore omnium sunt, quotquot in rerum controversiarumque divinarum explanatione versantur. Maiores paterni maternique coetui sacro utiles extiterunt: ex illis Tilemannus auspicio Antonii Comitis Oldenb. primus instituit sacerdotium Varensense, quod non rumore, sed fide Hermanni Hamelmanni accepimus. De matris nunquam Hessia conceisset. Noster sermo de PHILIPPO LU. DOVICO est, cuius natalitate Marpurgum gloriatur. Vbi puer ad octavum usque annum mansit, et cultus est: Postea cum patre, designato Lubecensium sacrorum antistite, in urbem antiquam, et optimis legibus florentem venit Noster, et Latinis Graecisque literis expolitus, anno c10 10c LVII. Giessam accessit, celebritate loci, et fama studiorum insignem. Hic constituta studiorum ratione, vim ingenii ad rerum multo utilissimarum pervestigationem contulit, et pulchra doctrinae ornamenta ad reconditam sacrorum disciplinam adiunxit, maximeque usus est doctoribus optimis, Feurbornio, Haberkornio, et Mislero, quorum pietatem et doctrinam grata posteritas admiratur. Inde Lipsiam profectus, sub disciplina

plina Hülsemanni, perspicacissimæ mentis Theologi profecit, simul et Kromayero, operam dedit, eiusque in docendo industriam et fidem merito collaudavit. Confecto hic spatio, adiit Vitembergam, et duumviros Calovium ac Meisnerum studii sacri consuetudine sibi devinxit, atque hunc doctorem perinde ac hospitem observavit. Postremo Rostochii sedem studii delegit, et Quistorpium, multo labore, et longo usu ac tractatione rerum divinarum apprimè confirmatum audivit, neque ibi neglexit Vasmuthium, qui id temporis Rostochium ornat. Hic et alibi multis, et magna cum laude editis doctrinae speciminibus, Anno c15 15 c1xiii. Gieslæ in numerum Professorum relatus, ad docenda humanitatis studia se quam potuit diligentissime applicavit. Neque tamen animum, quem contemplationi mysteriorum addixerat penitus et dicaverat, a principe, quod ingressus fuerat, studio abduxit, et aliquot post annis summos in eo honores petiit rite ac impetravit, nec multo post extra ordinem Professor Theol. creatus, anno demum c15 15 c LXX. Ordinarius Theologiae Professor, et senatus ecclesiastici Assessor, more maiorum constitutus atque inauguratus, Mislero deinceps vivis exempto, primarii Prof. et antistitis sacrorum generalis titulo est cohonestatus. Iam triginta annos sui muneris expleverat in Hessis, quum potentissimus Saxo, divus Ioannes Georgius IV. eum Gieslæ accivie Vitembergam, quod anno c15 15 c xciii. accidit: qua in statione ad extremum usque vitæ spiritum, explicatis diligenter et vindicatis emendatæ religionis capitibus, perseveravit. Hic Dei est in nos amor, hæc in Civitatem benignitas, hæc infinita erga nos misericordia, ut extremo mundi tempore tanta se in Academiam nostratrem largitate diffundat. Hoc maiorem familiae amorem benevolentiamque debemus, quam summi nominis Vir apud nos reliquit. Nam ex nobilissima uxore, Margaretha Godelia Catharina Hoffmannia, quæ præcipuas Hessiæ superioris necessitudines complexa est, suscepit liberos stirpe sua dignissimos, V. Consulitissimum GREGORIUM LVDOVICVM IC. Serenissimi Principis Servedæ Anhaltini Consiliarium in provinciali reditu tribunali meritisimum, prudentia et rerum usu dexterrimum nobilissimumque, CATHARINAM ELEONORAM, Excellentissimi IC. et sanctioris Consiliarii Hoflat. Eutinensis D. Gregorii Nitschii viduam, summa sexus elegantia, et virtute singulari matronam, BALTHASAREM MENTIONEM, artis medicæ Doctorem Clarissimum, non ita pridem ex Batavia, et Britannia reversum, et denique IOANNEM LVDOVICVM, salutaris scientiæ Candidatum, et suo fraternæque laudis exemplo maximopere nobis commendatum. Tredecim nepotes neptesque vidit, stirpis indicia, non exarscentis, qua foecunditate admodum laetatus est, et incolumitatem generi suo exoptavit. Sed votifructum mors eripuit, et gaudium nullis definitum seculorum terminis Viro sanctimonia et meritis summo rependit. Corpus fractum morbis exhaustumque nulla Medicorum ope restitui potuit; anima Deo servata, et ab coelestis doctrinae præcone L. de VVedij expiata, cum sanctis coeliribus perpetuam, et a calamitate vacuam consuetudinem iunxit. Vestra referet, Cives, ut summo Theologo supremum perfolvatis officium, quem maxima in divinum Coetum merita immortalem præstant, et exequiarum solennia ab ordine vestro inprimis requirunt. Hoc volumus, et maximopere Nobilissimæ Familiae nomine per victura THEOLOGO monumenta obsecramus. Funus hodie ex aedibus, quas vivus incoluit, ab H. I. in aedem Marianam, tumulumque proximum, concione publica honestandum inferetur. P. P. Dominica III. post EPIPHANIA Anno MDCCVI IX. Kal. Febr.

Ung VI 3

W 18
V 17

RECTOR
 DE VITTEMBERGENSIS,
THOFREDVS
GERVS, D.
 lon. Regis et Electoris
 iater, Colleg. Medic.
 ubl. Primarius et
 Senior,
ACADEMICIS
 S. P. D.

